

Paradoxy po valašsku

VALAŠSKÉ KLOBOUKY A OKOLÍ

Secesní domy vedle lidových dřevěnic. Ovce na stránách přímo nad městskými ulicemi. Dělnická kolonie uprostřed kraje pověstného samotami roztroušenými po lesích a pastvinách. Protiklady se přitahují. Alespoň ve Valašských Kloboukách a nejbližším okolí.

Barokní mariánský sloup z roku 1761 a budova radnice, již navrhl klobucký rodák a slavný architekt Hubert Gessner.

Začneme u jména. I to skrývá paradox. Příchozí by čekal, že městečko uzavřené mezi kopci Bílých Karpat, v centru jižního Valašska, si své jméno vysloužilo podle typických širáků, které místní dřív nosili. Omyl. Naznačuje to ostatně i městský znak a zástava. Je na nich vyobrazen vysoký černý klobouk se zlatou sponou. Takový měl v chudém kraji málokdo.

Pověst praví, že město získalo svůj název podle panského klobouku, který vrchnost z nedalekého Brumova používala k označení

své oblíbené studánky. Když tady byla později založena osada, nazvali ji Klobúk. Z vesnice se město stalo roku 1356, přesně před 650 lety. Tehdy se ale ještě jmenovalo Nový Klobúk. Teprve roku 1423 nařídil král Zikmund, aby byl Nový Klobúk sloučen se Starým Klobúkem, čímž vznikly Klobouky.

Nejstarší pranýř

Vzpomíněk na středověkou minulost města se dochovalo dost. S jejich objevováním je nejlepší začít na hlavním náměstí. Stojí tu

radnice s dřevěným štítem a věžičkou. Poznávací znamení? Před domem je do země zasazen podlouhlý kámen. Jak hlásá tabulka, je to jeden z nejstarších pranýřů u nás.

Radnice samotná má renesanční jádro a od 16. století radniční věž zdobí bicí hodiny. Zůstaly tam dodnes, jen konšelé se už dávno odstěhovali a vystřídali je historici. V současnosti totiž ve staré radnici sídlí městské muzeum, které popisuje dramatickou historii města kraje: tureckými vpády počínaje, hospodářskou krizí konče.